

Sy-li spēwał,
Pilnje džęłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosc da.

Njeh ty spēwał,
Swěrnje džęłał
Wšędne dny;
Džęń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřęw će! F.

Čserbške njedželske kopjeno

Čafožil 1891 Khrjebjanski farar dr. theol. a fil. Bjedrič Sella.

W Budyschinje

16. meje 1937

Bauzen

Čswjatkowničžka.

Mat. 16, 13—19.

K řwjatkam dopjelni řo Knjełowe řlubjenje, kotrež je řwojim wučžomnikam dał: woni dořtanu řwjateho Duća. Wo tnych, kiž buću řwędkoje wulecža řwjateho Duća, řkń-řhimy, řo woni njewędžachu, řhto męjachu wo tym džeržecž. Węřcže je tež hiřcže džęńřa pola wjele čłowjekow runje tał, řo myřł hodow a jutrow derje rořumja, řo pał se řwjat-řkami njewędža ničžo praweho řapocžecž. A tola je tał, řo je řwjaty Duch Boži móž, w kotrejš budže řwęt přche-řwinjeny. Čswjaty Duch je wřhał ta móž, kotraž čže nař přches ewangelijon dowjeřčł ř Jesuřej, kiž čže bncž nař řbož-řnik a wumožnik, a je tón Knjeł zyrkwje. Tutón řwjaty Duch rowoła, rořřwęczi, rořřwętli a řdžerzi tež hiřcže džę-řka nař w tej węřje, w kotrejš prajimy ř Pętrom: Ty řy Khrjřtuř, toho řiweho Boha řyn.

To je prarřenje, kotrež řej řada rořřudjenje, hdnž tu Jesuř řo prarřa řwojich wučžomnikow: Čhto praja ludžo wote mnje, toho čłowřřeho řyna, řo ja řym? a hdnž řo zple wořobinřy na niř wobroczi a praji: Čhto dha wy prajicže, řo ja řym? Tuto prarřenje řluřřa řobu do řwjatkowneho řwjedženja. Přchetož, hdnž řęcžimy wo řwjatym Duchu, tam dže to přchego tež wo Boha a wo jeho řyna řesom Khrjřta. My tu řhonimy, řo řu řej čłowjekojo tamneho čřařa wřhelake myřle čřinili wo tutym řesuřu; to prawe wotmoł-řwjenje namaka tu Pętr, hdnž praji: „Ty řy Khrjřtuř, toho řiweho Boha řyn.“

Hdnž hładamy do nařřeho čřařa, dha widžimy, řo tež hiřcže džęńřa tuto prarřenje řa řesuřom je móžne. A hačž runje řo nowocřařny čłowjek wobrocža přchecžiwu ewan-řgeliju toho, kiž, kaž řwęt męni, nima wjařy řaneho prawa

w tutym řwęcže rowępa, tehniki a mařřiny, čřinimy nařřonjenje, řo budže řicžba tnych přchego wjeřřa, kiž řo řabęraja ř prarřenjom, řhto je tutón řesuř. A dha je tajřich, kiž tutoho řesuřa wotpořařaja, a tajřich, kiž w nim widža drje rowetu, najdořpořniřřeho rowępořařarja, ale tola jenož čłowjek. Ale tež tajřich je wjele, kotrychž řwęt mje-řnuje tórnym, kiž widža w řesuřowym ewangeliju wumoz-řjenje wřřeho řiwjenja, kiž něřřto čřuje wo řkuffowanju řwjateho Duća, kotrehož je řesuř řlubil a rowęlał jało trořřtarja, kiž řmęje wo nim řwędčžicž. To řu čři, kiž tež hiřcže džęńřa praja a wuřnaja: „Ty řy Khrjřtuř, teho ři-řweho Boha Čsyn.“ A řesuř praji ř temu: „Čbožny řy ty, Čřimanje, řonařowy řyno; přchetož čřęlo a řrej njeje čři to řjewilo, ale mój Wótz w njebjęřach.“ My wřhał čřemny řej tu zple jařni bncž, řo my řami tu ničžo njeřamóžemny; tu je wřřo jenož dar Boži w mořy řwjateho Duća, a wono je tał, kaž praji Luther we wukładowanju ř 3. artiklej: „řa węřju, řo ja řam se řwojeho rořuma abo mořy njemóžu do řesom Khrjřta, řwojeho Knjeřa, węřicž ani ř njemu přřinęcž.“ řene pał móžemny: my móžemny řwoje wutrobny wotewřicž a temu řwjatemu Duchej dacž ř nam nuts čřahnyčž, a my čže-řmy rowęncž: O řwjaty Ducho, rowęřhał ř nam.

Wono něřř njeje tał, kaž njebjęřmy řanyř widomnyř řwędčženjom njemęli wo řkuffowanju řwjateho Duća. řow řu runje řawišny Khrjřtuřoweje zyrkwje řtajne řiwe řwęd-čženje wo tajřim móžnym řkuffowanju řwjateho Duća. Če wřřęmi řřęřřkami, kotrež ma řwęt, se wřřęi možu, ř přchęřčę-řhanjom a se řmjercžu, ř wóřnami a řbęřkami je řo tutón řwęt přchego a přchego řařo řajil přchecžiwu Khrjřtuřej a jeho zyrkwje. Njeřnajemny w řwętym řawišnym řadny řęřřotł, w kotrymž by řo mořla zyrkej řmęrom rowiwacž a přřiřpo-řjecž. A tola je tuta zyrkej niř jenož wobřřala, ale je tež řtajnje rowřka. Węřny, řo to njeby řana čłowjekka móž dořo-

njecz mohla, hdy bychy czi, kotřiz ja nju wustupichu, njedostali pschezo jako nowu möz a nowu křobloscz psches tuteho křwjateho Ducha. Wěmy, so křu wšhitke te wšhelate wulki skutki miřionstwa a bratrowskeje luboscze tuteje zyrkwoje satožene na tu möz, kotraž jim pschińdže wot tuteho křwjateho Ducha.

A wěmy tež něscho wo skutkowanju křwjateho Ducha we žiwjenju kőzdeho jenotliweho křheszczijana, kiž jenož je swólniwy, so by křo pod jeho wjednistwo stajil. Schtöz je křo we křwojej nuřny dał sapschimnycz wot Knjesoweho křlowa: „Wójcze křem ke mni wšhitzy, kiž wy sprözni a wobczeženi scze, ja chzu wař wokršewicz.“ Schtöz je křo w pősnaczu křwojeho křhčha dał pőhynicz se křlubjenjom: „Budžcze troschni, wařche

křhčhi křu wam wodate.“ Schtöz je křo w křwojej křstnoscz, hdžež njewjedžešche žaneho wonpucza, swjeřelicz mőhl teho křlowa: „Njebőj křo, ja křym cze wumőhl, ja křym cze pschi tvojim mjenje wolał, ty křy mőj“ Schtöz je w cžemnoscz wumjecza nowu möz dořtał w křlowje: „Ja křym to horjeřtawa- nje a to žiwjenje, schtöz do mnje wėri, tőn budže žiwy, hacž runje wumrje.“ tőn je něscho šhonil wo křwjatkownym džitwu, na tym je křo šjewiko to skutkowanje křwjateho Ducha.

Sbőžny, laž Pėtr je tőn, kiž ma tuteho křwjateho Ducha. Tuž pőhynny tež my dženka: O křwjaty Ducho, pőj wšchař i nam. Jeho möz dawa nam tu wėru, w kotrejš stejimy k te- mu Sbőžnikej našich duřchow a prajimy: „Ty křy Křhřtuř, teho žiweko Boža Esny.“ Hamjeń.

Sswjatkowny křwjedžen.

Hłőb: Nařch Knjes wšchėch křwojich šnaje.

Eso křmil, o Ducho křwjaty,
Nam wobradž křařny czař,
Psches Křhřtuřa nam daty
Wój, žohnowacz křej nař.
Haj, pőj, Ty křublo žadne,
Lud wobohacžicz křwőj.
Mėj džėlo křwoje radne,
Se Eswojim troschom pőj.

My na šemi křmy křhudži,
Tež nicžo njewěmy.
To nař najbőle rudži,
Hdyž bjes Tebe tu křmy.
Tuž chzemy prawje pőhyncz
Wo Tvoje bohastwo;
Möz Tvoja chzyla nořnycz
Nař pschezo šbőžniřcho.

Kaž Ty na japořhtolow
Eso i njebjeř wulał křy,
Tak i předařstich tež štolow
Klincz hlőb Twőj šchumjazny!
Nam napjeli i wyřkoloscze
Nařch žyly Boži dom
A dai, so zyrkej sroszczje
Kaž wulki křařny schtom!

Njech ewangelij bėži
Pschez' dale po křwėcze!
Njech hori w kőzdej křėži
Eso woheń luboscze!
O hdžež křu Tvoje dary,
Tam, tam křo radži křyw,
Tam mlody tak kaž stary
Ma dobry šchit a křyw.

Nam křwjatki šbőžne ponjeř,
Ty křwėtko njebjeřke,
A kř Jesuřej nař donjeř,
Kiž křam našch Sbőžniř je.
Twař zyrkej Božu šnowa,
Tej wėru žiwu pľodž.
Křladž i njebjeř möz do křlowa.
Tak štadko pař a wodž.

J. W.

Roskřwėtlenje Sswjateho ducha.

Mjedžann cžiřchcz i mjedžaneho cžiřchczoweho kabinetta,
kotryž je miřchtr E. S. podpizał. (Scherl Bildarchiv.)

Evangeljska mladžina w Minakale.

Bože špicze je so evangeljska mladžina Budnjškeho wokrejša w Minakale šhadžowaka. Škoda bě jenož, so to hamžny džen bě, na kotrymž naše herbske wožady Gustav-Adolfski šwjedžen w Poršizach šwjeczachu, ale evangeljska služba mladžiny bě to tak postajila a to njehodžeske so pschemenicž. — Eserbska Boža služba bě nimo; mjes tym bě so wulka licžba mladnych ludži — běšce to wočoło 150 (popołdnju běšce hiščeje wjazy) — šhromadžila; woni běchu s koležami a s omnibužom pschijeli, s džela se šužodnych wožadow, s džela s města a tež s horow, tak s Wjasonžy, s Khrósta-wny, s Budeštez a s Korsymja. Woni běchu pschi rjanym wjedrje kražnu jěšbu psches nalěczo měli. Kaiki šwjedelazy napohlad bě to tola w Božej službie, jako bě telko mladžiny pschitomne, šobu špěwaske a Boha šhwaleske a posthajske na přédowanje wo Khrjstušowym š njejušpicžu a da šebi pra- jicž, so Khrjstuš je s Knjesom žykeho šwěta, ale so dyrbi wón tež nad našim žiwjenjom knježicž, so tež nam šwoje pschi- kašnje dawa a so šebi wot naš jažne rosšudženje žada! Šyrf- winški šhór porjejški Božu službu se špěwanjom stareho šhwalbneho šerlusa „Wulki Božo, šhwalbu cži, šynny knježe šaspěwamy!“ Šo šemschach nastaji so mladžina na pucz š wulkemu hater a šaspěwa šebi tam pod wjedženjom knježny Böttgerež s Budnjšina někotre šerluskhe a ludowe špěwy, wo- šebje tež šanony. Mjes tym bě Minakalski hoščenjac wo- šjed pschihotowak, kotryž da šej potom naša mladžina derje šlodžicž.

Popołdnju šhromadži so mladžina w Božim domje š pschihotowanškej hodžinye — Rüsttunde —, w kotrejž šaraš Franke-Schérachowski wo „prastarym šedženju pschecziwo Khrjstušej“, wokrejšny šastupnik mladžiny Uthoff-Budnjši wo „šedženju mladžiny wo Khrjstušu“ a wožadny duchowny wo „šedženju mladžiny pod Khrjstušom“ rěczachu. Šerluskhe a pschednošchowanja pobožnych šchtucžtow so wotmēnja- chu.

Šo šwacžinye so pschi šyrfwi šchescžijanska hra — tak mjenowany „Laienspiel“ — wot Budnjškich hrajeske. „Pschi wotewrjennyh durjach“ tuta hra rěšaske a ma jako wopšchi- jecze, šak čžert špntuje, šemscherjow wot šemschikhoda wot- džeržecž; wón to šak čžertowe waschne je — šara šestnje čžini. Šola tyh, kotryhž wěra twjerda njeje, šo jemu to poradži, šola druhich pak niz. Wulki šacžihčez čžinjeshke, jako šo wo- tewrjene durje šamknychu a potom wjazy možno njebě, tam šašicž. To žyke čžyjške pschirunanje bycz: Khrjstuš je te durje (Šan. 10, 9). Šrajerjo šwoju wěz derje čžinjachu, tak šo pschitomni s wulkim šajimom pschihadowachu a pschi- pošhachu.

Potom šo mladžina s wožadu hiščeje ras w šyrfwi šen- dže, w kotrejž šo nětko škóncžna šwjatocžnosč wotmēwaske. „Mladžina — wožada — šaršchiski dom“ bě šhema teho, wo čžimž knjes Uthoff nětk rěczeshke a na šonzu šo wožadny du- chowny šlowa šimaske wo tym, šchtož nam wot šajkeho dnja wostanje.

Šaj to bě nam wažne pschi tutym šhadžowanju mladži- ny šola naš, šo wožada našoni, šo mamy hiščeje mladny lud w našej šyrfwi a šo čži šo myla, šiz praža, šo je šchescžijan- ška wěra jenož wěz wotemrēwazeje generazije. A my šmemy tež troschtnje do pschihoda našej šyrfwe šladacz, hdyž wemy, šo we nej hiščeje mladžinu mamy, šiz je šebi po pu- cžu psches žiwjenje do wěcznosče teho wušwolika, šiz ma

s Bohom runu mož a čžescž, Šesom Khrjsta, šiz je nam tón pucz a ta wěrnosč a to žiwjenje, a ništon nješchidže š Wót- žej, šhiba psches njeho.

Še Šerbow a s šaloka.

Š Lupoje. Šjedelu Rogate, 2. meje, je našy nowy duchowpastyr, šarški šitar Šornčez, šwoje šastojništvo we Lupoji šapoczak. Šako šo šawoni, knježa šyrfwinškeho psched- štejicžestwa s nim na šwjatocžne waschne wot šary do Bo- žeho doma čžehnjechu. Nimo teho běšce duchowny Šaser, šlowny šastupnik Šupjanskeje wožady, s Minakala pschishol, šo by na wobojim šemschenju wožadu postrowik. Wón wu- cžita tež žiwjenjeběš noweho duchowneho a pschjeske jemu w mjenje šyrfwinškeho pschedštejicžestwa a wožadny wšch do- bre a Bože šohnowanje ša jeho šastojništvo. Š jeho žiwjenja- běša njech šo tole šdželi: Arnošt Šornčez je šo w šecze 1909 we Wóšporku narodžil. Wón wopyta tamnišchu ludo- wu šchulu a potom Budnjku šaršku šchulu; pošdžišcho šakle šastupi do gymnastija w Šiškej. Šštudowak je w Šubingach, Šarlinje a Šipku. Šhwilu pschewwaske tež w macžernym domje šakonikow w Drježdžanach. Šswoje přenje theolo- giste pruhowanje škoži wón w Šipku. Wot přenjeje meje je ša šikara we Lupoji postajeny. Šale šdželi wón w šwojim žiwjenjeběš, šo je wot šecza 1934 šlubjeny s knježnu Šüttle- rez s Šeidenheima we Šürttembergškej a šo čže šo šwjatki woženicž. — Šotom mjeske nowy duchowny šwoje přenje přédowanje psched našej wožadu wo Šal. 6, 2. Wón rofe- štaji, šak ma w prawej wožadze šožny druheho wobczěžnosč njecž, šožny Boha a šwojich bratrow šubowacz, ale šak ma wón potom s teho tež šohaty dobytš. Wožada nutrnje na šlowa šwojeho noweho duchowpastyrja poškaske. Šupjanski pošawnški šhór woboje šemschenje se šwojim piškajom po- rjejški. — Našy njedželniš ščele tehla do Lupoje a do Wóšporka wutrobne šbožopšhecža. Šoh čžyž šhadnje šohno- wacz mlodeju mandželškej a jeju dom a jeju škutkowanje ša wožadu a Bože šraleštvo.

Š Minakala šodawamy tu pschipódla wožebitu rospra- wu wo rjanym šlecze evangelškej mladžiny, na kotryž bě do- pošdnja šizo 150 mladnych pschichlo a popołdnju hiščeje wja- zy. Š Minakala mamy š tomu šale wšchitkim šdželicž, šo tam na Šswj. Šrojizu, 23. meje, šaraš Šalinsk-Šašowski popoł- dnju w 4 hodž. w Božim domje šerbski rěczši a to „wo pra- wnyh šwarjenju šyrfwe Šesom Khrjsta.“

Šo wožadow hiščeje ras pošas na to, šo šo po poštaje- nju šlowneje šerbskej šonferenzny jednory šeschiwš nownyh šerbskich špěwarškich šacz do šonza tutoho měšaza meje ša 2 hr. pschedawa. Wot 1. junija šlacži šažo přjedawšcha šla- cžišna: 3 hr.

Šo Šodžija je pschishol na druhe šarške městno šitar Šan Šaler s Šyoch Šonow, kotryž bě šacz šem s šikarom we Šasu. Šichejemny jemu do noweho škutkowanja Bože šohno- wanje. Šulka Šodžiška wožada ma nětk šak po šolhej šhwi- li šwojeho duchowpastyrja ša šwoje druhe šarške městno.

Šo Šoršiz bě pschepožny Šustav-Adolfske Šowarštvo Budnjškeho wokrejša na Bože špicze na šwój šwjedžen. Še to šoprawom j u b i l e j n y š w j e d ž e n. Šschetož psched 75 šetami bě Šustav-Adolfske Šowarštvo přeni šrocž w Šor- šizach šwój šwjedžen šwjecziko; tehdy bě tam šaraš Šraut- mann šwožadny šararjom. W 2 hodž. šawonichu šwony a wólachu Šerbow do šwjedženškej Božej služby w rjenje wupyšchennyh Božim domje, kotryž, šaczrunje bě šak šake,

móžachu 11 duchowni hižo žobužwjećiz. Tutu kaž potom němisku porjenschišchtej i poskiczenjemi zyrkwinski khór a posawnowy khór; tutón pschewodžesche tohorunja kěrlušche wožadny. Sawodnu wołtařnu Božu službu mějesche farač Kapler-Budnyšski, kiž je pschedžynda towarštwa, a přédowanje farač Bóž-Budestecžanski, kotruž je městopschedžynda. Wón rosložil: Šhto je kšchescžijanske žiwjenje? Wěra a wuśnacze wono je! Wěra a wuśnacze kšuschatej tež w Gustav-Adolfskim Towarštwje hromadu. Tohodla: Stejczje twjerdže we wěrije! Wopokažczje šo w prawej bratrowskej lubošči! Šhtóž je bohaty we wěrije a na wěrije, tón dyrbi tuto bohatstwo dale dawacz. Šhtóž je wěrný pscheczel ewangelija, dyrbi tež bycz pscheczel Gustav-Adolfskeho Towarštwa. My šmy bohaczi pornjo tym w rospróšchenju. Tuž dawajmy jim je šwojeho bohatstwa. Naschi bratšja w rospróšchenju dyrbjaja wjedecz: My njejšmy wopušczeni. Předač mějesche tež škóncžazu wołtařnu Božu službu. — Šnydom po škóncženju šerbškeje Božeje služby šawonichu šwony ša němisku. Něhdže 20 duchownych bě šo nětk šescho. Psched Knjesowym wołtarjom šastawasche wobej služby wožadny farač Handrik. Šswjedženške přédowanje mějesche zyrkwiny rada Ziegenšped, kiž je i šararjom w Karlowych Warach. Š Pawołowym šlowom na Timotheja rosložil wón, šhtož je šteinšchczo Evangelškich w rospróšchenju: „Bóh nam njeje dač ducha bojošczje, ale mozy a lubošczje a štroweje myšle.“ To je tež duch Gustav-Adolfskeho džela. — Pschi tym poda nam předač pošaszi i wobštejnosczow we rospróšchenju. Šaspěwachmy 1. šhtucžku Lutheroweho kěrlušcha: „Jedny twjerdy hród je naš Bóh šam.“ Po njej poštrowi farač Kapler jako pschedžynda wožadu, wupraji džak wšchem, kiž pomhachu šwjedžen wuhotowacz a poda krotku rosprawu i wobšchěrneho džela towarštwa. Šškóncžej wopomni dweju šwěrneju i džela Gustav-Adolfskeho Towarštwa: prof. D. Rendtorfa a licenciatu Weidauera; tamny bě dolholětny wjednik šlowneho Towarštwa, tutón, Weidauer, je na 40 lět škufkował je wšchey šwěru w rospróšchenju, w Kolomea. Špěwachmy 2. šhtucžku. Po njej rosprawjesche nam farač Ziegenšped wo wobštejnosczach šwojeje wožadny, pošasju na powšchitkowne pošoženje w rospróšchenju. Narod a kšcheczeniza, šastup do šchule a konfirmazija, wěrowanje a pošhowanje, to wšcho šu škladnosczje, pschi kotruž šo czeže diašporny pschedewšchem jewja, wožebje potom, hdyž šu to měšchane mandželštwja. Wo tym mohlo šo tu nětk wobšchěrny pižacz, šhtož pač w tajkej rosprawje, kaž tutej možno njeje; šnadž ras wožebje wo tym něšhto wošjewimy. My tu šmy, kaž přjedny rěkasche, woprawdže bohaczi pornjo tym w rospróšchenju. Šo bychmy tež tak bohaczi na njebojšawšewšczji, na šwěrije, wutrajnosczji, ščerpliwosczji byli kaž Evangelšny tam w rospróšchenju šu, a tež tak šwěrní kěmschěrjo, hdyž my tola wšchitzy šwój Boži dom mamy a tak daloškich kěmschaznyh pučow ani nješnajemy, kaž woni tam je jara hušto maja. Po 3. šhtucžzy šczěhowasche škóncžaza wołtařna služba, kotruž wožadny farač šastawasche, a Boža služba wušklincža i možnej 4. šhtucžku: „Nam šlowo dyrbjaja woštajicz a žanoh džaka dostacz!“ Do šberki je šo wšcho hromadžje nadało 300 hr. — Šdyž bě tutón šwjedžen ša Poršchisku wožadu, kotraž je Gustav-Adolfskemu Towarštwu nětk 6 krotč šwój Boži dom wotewrika, tak rjez jubilejny šwjedžen — 1862 bě přeni šwjedžen — došwjećiz šo i tutym jubilejom druhi jubilej šobu. W martrownym tyždenju bě 25 lět, šo farač Handrik do šastojnštwja šastupi. Tehdy je šo to i cžicha šobu wopom-

nišo; i tutym šwjedženjom šo to šobu wošwjećiz. Šup. Berg-Budnyšski pschewodžesche jubilariej w mjenje wšchých Bože žohnowanje do dalšcheho škufkowanja. 1912 bě wón šwoje šastojnške dželo we Lupoji jako wikar šapoczak; 1913 bu tam i šararjom; 1915 pschišdže do Klufšcha a 1926 do Poršchiz. Tež našch njedželnik „Pomhaj Bóh“ pschewodžesche jemu a jeho domej wjele šboža. Bóh pomhaj dale a daj šo wšchemu derje radžicz tak kaž to cžlowjekam i žohnowanju Bohu pač czejczji.

Bibliški pučžnik.

Šswjatkowniczka, 16. meje: A buchu napjeljni wšchitzy je šwjatym Duchom a rěczachu šlowo Bože i škroblošczu. Šap. šl. 4, 31. — Šap. šl. 2, 1—13. — Matth. 16, 13—19. — Bój, wěrnoscz ty Ducho, waž ruzny štykowacz, ša wěrnoscz wotamki wucho, blud, cžmu čyž wotehnacz, ach šahor woheš šwjatny, šwjecz ert a wutrobu, šo škryštuškej wšchón daty joh šwěru wušnaju. K. 165, 1.

2. šwjedžen šwjatkow, 17. meje: Ša šmy jim dač tu kražnoscz, kotruž ty mi dač šy, šo bychu woni jene byli, runje jako my jene šmy. Šana 17, 22. — Šap. šl. 2, 14—18. — Luk. 13, 18—21. — Ty kražna šwětlošcz rosšwěcz naš, wucz naš škryštuka špošnacž kóždy cžak, šo my bychmy štali pišhi šwojim škryštu, kiž je naš pschewjedl wšchých na prawu mješju. škrye eleis. K. 159, 2.

Wutora, 18. meje: Duch wěrnosczje budže wam do wšchey je wěrnosczje pučž pošasacz. Šan 16, 13. — K. 161, 7. — Romšl. 5, 1—11. — 1. Šam. 26, 1—12.

Šsrijeda, 19. meje: Špětr džesche: škryeže, kaž hušto dyrbjaja dha mojemu bratrej, kiž na mni škryšchi, wodacz? Še došcz šydom krotč? Šesuž džesche i njemu: Ša tebi nješpraju, šydom krotč, ale šydom džekacz mol šydom krotč. Matth. 18, 21. 22. — K. 164, 7. — Romšl. 5, 12—21. — 1. Šam. 26, 13—25.

Ščtwěrtk, 20. meje: Šak mješmy rjeknyč: Šón škrye je mój pomoznik, a ja nočzu šo bojecz. Šebr. 13, 6. — K. 317, 6. — Romšl. 6, 1—14. — 1. Šam. 28.

Špiat, 21. meje: škwalcže našcheho Boha wšchitzy je ho wotrocžy a kotřiz šo jeho bojiczje, mali a wulzy! Šjewi. Šan. 19, 5. — K. 618, 5. — Romšl. 6, 15—23. — 1. Šam. 31.

Šsobota, 22. meje: Wón džesche: Wajcha wutroba šo nještróž. Wěricze-li wy do Boha, dha tež do mnje wěricze. Šana 14, 1. — Romšl. 7, 1—13. — Šej. 6, 1—8. — Ducho mozy i wyšokosczje, Ducho nowoh' žiwjenja, daj, šo twój škufk we naš rošczje, hdyž nam šwět šo pschewčiwja; brónje podaj ša wójnu, dopomhaj nam i došyčju. K. 157, 7.

Škufkowanje: Ša Šswj. Trojizy: K. we W. — Ša 1. po Šswj. Trojizy: Š. w B.

Šporjedženka: Na dnju maczerje je drje kóždy prawje cžitač, šhtož bě w pěšni: „Maczerka“ škryšchane a je cžitač:

„O maczerka, njech našcha dušcha šacžuje,
Kač naš tu Twoja dušcha štražuje!“

Šaj, to njech kóžda dušcha šacžuje! To wobarnuje psched šmy, to štroštuje, to šwječela.